

Ett problem.

(SAMUEL THE SEEKER)
AV UPTON SINCLAIR.(Forts. fr. föreg. nr.)
FJÄRDE KAPITLET.
Utan pengar och arbete.

Samuel pågick sitt gamla jobb, men han led alltså av hunger och tårar för att bekymra sig över den saken mer än en minut. Därpå kom den tanken över honom, att han stod här på en snedig plats och att något gick fel i hans liv. Om han måste stå, så där, skulle han kanske få svälta ännu längre.

Han sprang fram och högg tag i järnstegen till en godsvagn och höll sig fast där. Om en stund klättrade han upp på vagnstaket; men det blåste för kallt, han kunde inte hålla ut där och måste klättra ned igen. Nu först kom han att tänka på, att han hade glömt kvar bytet med sina saker i den tomma järnvägsvagnen.

Lyckligt nog för honom började tåget sakta farten om en timme eller så omkring, och då Samuel tittade ut, såg han ljus framför tåget. Det förekom att han hade kommit till en station, och han kommit till en stor stad. Dagen började gry i öster, och svaga skuggor av hus voro synliga.

Samuel steg av tåget och gick fram till banan mycket försiktigt, ty han kände sig både stel och svag. Det brann ljus i en stationslokal, och han tittade in genom fönstret och såg en karl sitta vid en pulpet och skriva i ett litet. Han knäpade på dörren.

"Stig in!" sade en röst, och han gick in.

"Ersäkt, kan jag få lite vatten?" frågade han.

"I hörnet där," sade den skrivande och såg knäppt från sina papper.

Där stod en vattenhink med skopa, och Samuel drack. Vattenet smakade honom ljuvligt, han drack tills han inte kunde mer.

Därpå stod han och väntade.

"Jag har ett annat, började han därpå försöka.

"Hvad är det?" frågade den skrivande.

"Jag är nästan ihjälsvulen, jag har inte fått någon mat på jag vet inte hur länge."

"Jag, det var ärendet!" utbrast den andre. "Uti med er!"

"Ni misförlorad ära," började Samuel förlätnet.

"Uti med er!" sade mannen. "Det där lyckas inte här, inga lögare få komma in här!"

Tiggare! Ordet träffade Samuel som ett pikaresk.

"Jag är ingen tiggare!" skrek han ursinnligt. "Jag, han afbröt sig självt, han hade, så när sagt: 'Jag vill betala för det.'"

Han gick ut och kände en brinnande blygsel; och han fattade på flickan sitt beslut, att hur det än måtte komma att på honom, så skulle han aldrig tillgiva, icke en matbit skulle komma i hans mun, förrän han blivit förtjänat den.

Begravningsstationen låg ett torg och en bred gata vid spårvarv. Samuel gick utifrån gatan, och då han därpå kände sig svag och fick se en munk portar, gick han in i den och körp ned i ett hörn. Där låg han en stund och halfslumrade, och då var det full dag. Folk gick förbi.

Han skaffade sig mera vatten vid en pump och kände sig bättre. Så gick han utifrån en av oansenliga gatorna, där en karl höll på och öppnade sin butik. Det låg mat i fönstret — frukt och bröd — och anblicken därpå kom honom att känna det glupskaste begär. Men han bad om arbete, och mannen skakade på huvudet.

Samuel fortsatte. Han kom till några maskiner, där karlar höll på och lastade vagnar; där fanns det säkert arbete.

Han vände sig till en ifrigt sysselsatt arbetsman i skjortärmarna.

"Hur många gånger ska jag behöva säga nej?" utbrast karlen.

"Men ni har ju aldrig sagt mig det," invände Samuel med stort allvar.

"Gå er väg!" sade karlen. "Här kommer en sådan massa af er — hvem tusan tror ni kan hålla reda på er?"

Det kom en sådan massa på Samuel, en sådan massa, att han på gatorna mött en hel mängd karlar med fattigt utseende. Skötte de då alla som hans arbete utgjorde, eller fanns flera af dem och fingo inbening på det hållet.

Han fortsatte sin väg, upplydd af den förskräckelse som angav honom. Han kom ut i förstärkta och hörde sig för i husen. Men ingen behövde hjälp med något. Klockan var nu 12 på dagen, och folk intog sitt mellanmål; han kände maten, då dörrar öppnades. Han gick tillbaka i i staden, ty han kunde inte utård längre. Han kände sig slött och svagare, och efter en hemsk fruktan. Snart nog sköte han kanske icke längre vara i stånd att arbeta!

Det var en ny tanke för Samuel, detta att en människa kunde få svälta till i ett civiliserat samhälle. Han kunde knäppt tro det och kände sig hufvudvrid vid tanken därpå. Han skulle detta sluta? Skulle man låta honom ligga sig ned på gatan och dö? Eller fanns det någon särskild plats, dit svältande människor gingo för att dö?

Så gick dagen, och han fann ingen ting. Somliga rådde honom att lämna staden; det här var icke rätt plats för att söka arbete, påstodo de. Tydligt var det någonting på tok

med staden, men man stannade icke för att säga honom hvad det var.

Det var den första stora stad Samuel sett, och under vanliga förhållanden skulle han ha betraktat den med förvåning och beundran. Han gick förbi stora hus af tegel och sten, spårvarv, ett spruthus och många andra märkvärdiga saker.

Därpå kom han till en stålbro och gick över en flod; gatan blef här bredare, och han strötte upp för en berg och befann sig nu på en marknadsmässad avsevärd med träd på sidorna och vackra hus på höjden. Här bodde tydligen rikt folk, och Samuel stirrade förvånad på all denna prakt. Han kom till en stor egendom med ett lukrativt balt av sten, ett tio fot högt järnstaket och en allé af ståtliga almar; där fanns härligt grönskande gräsläpplor och kräpplor, och en stor herrgårdsgård med hvita pelare på stället. På tvärs i en (Bellevue) stod det på gallergrändarna.

Därpå gjorde husegen sin åter på minsta hus Samuel. Säkert skulle det bland alla denna prakt och rikedom finnas några viktiga för honom. Han gick upp för allén.

Han hade icke hunnit halfvägs till huset, då en karl, som gick och skötte blommorna, fick se honom och gick emot honom.

"Hvad har du här att göra?" ropade han, innan han hunnit fram.

"Jag söker arbete," började Samuel.

"Vill du ha på ögonen?" skrek karlen. "Hur kan du understå dig att komma på det här sättet?"

"Kors, hvad ligger det för ondt i det?" frågade gossen hönen.

"Uti med dig, din landstrykare!" skrek karlen.

Och Samuel vände sig om och gick raskt sin väg. En landstrykare!

Han kom till för första gången att kasta en blick på sina kläder, som voro löriga efter hans fall i diket. Säkert voro även hans ansikte och händer smutsiga, häret okammat och hans utseende föga tilltalande för honom, som sökte arbete. I alla händer var denna del af staden icke rätta platsen för en arbetssökande, hvarför han gick tillbaka över bron.

Smygningen hade fallit på och buiderna började stängas. Snart skulle det vara stängt öfverallt; och i natt, det kände han, skulle det vara slut med honom. Och han greps slutligen af förtvivlan.

Han skyndade in på första upplysta stället han såg.

Det var en krog, och den var tom med undantag af en hvitklädd karl bakom disken.

"Jag är inte någon tiggare!" skrek Samuel.

"Hvad befalls?" sade karlen.

"Jag säger, att jag inte är någon tiggare. Jag ska komma tillbaka och betala er. Jag håller på att svälta ihjäl, jag måste ha något att äta."

"Äh fanken!"

"Jag har aldrig i mitt liv varit inne på en krog," tillade Samuel, då han förstod hvad det var för en lokal, han kommit in i. "Men var snäll — äck, var snäll och ge mig någonting att äta."

"Kors för tusen, min unga vän!" utbrast krogaren. "Ni vet då också att jagga ut saken. Ni borde ha blivit aktör. Kom fram och stoppa i er."

"Hvad för slag!" stamade Samuel hönen.

"Äh!" sade den andre och pekade. "Kanske förstår ni nu."

Och Samuel vände sig om och såg en massa mat framsatt på en disk. Han rusade fram och högg för sig. Vid första munbiten greps han lik som ett vilddjur, slukade maten.

Han förförde därmed under några minuter, och krogaren stod och såg på intresserad, tills han slutligen anmärkte:

"Vet ni, nu tror jag det är bäst ni slutar."

"Va?" sade Samuel och tog mera mat.

"Jag säger: sluta nu. För er egen skull. Jag ser nu, att ni talat sanning, och ett litet uppehåll skulle inte skada er."

Och Samuel vände sig om och såg en massa mat framsatt på en disk. Han rusade fram och högg för sig. Vid första munbiten greps han lik som ett vilddjur, slukade maten.

Han förförde därmed under några minuter, och krogaren stod och såg på intresserad, tills han slutligen anmärkte:

"Vet ni, nu tror jag det är bäst ni slutar."

"Va?" sade Samuel och tog mera mat.

"Jag säger: sluta nu. För er egen skull. Jag ser nu, att ni talat sanning, och ett litet uppehåll skulle inte skada er."

Och Samuel vände sig om och såg en massa mat framsatt på en disk. Han rusade fram och högg för sig. Vid första munbiten greps han lik som ett vilddjur, slukade maten.

Han förförde därmed under några minuter, och krogaren stod och såg på intresserad, tills han slutligen anmärkte:

"Vet ni, nu tror jag det är bäst ni slutar."

"Va?" sade Samuel och tog mera mat.

"Jag säger: sluta nu. För er egen skull. Jag ser nu, att ni talat sanning, och ett litet uppehåll skulle inte skada er."

Och Samuel vände sig om och såg en massa mat framsatt på en disk. Han rusade fram och högg för sig. Vid första munbiten greps han lik som ett vilddjur, slukade maten.

Han förförde därmed under några minuter, och krogaren stod och såg på intresserad, tills han slutligen anmärkte:

"Vet ni, nu tror jag det är bäst ni slutar."

"Va?" sade Samuel och tog mera mat.

"Jag säger: sluta nu. För er egen skull. Jag ser nu, att ni talat sanning, och ett litet uppehåll skulle inte skada er."

Och Samuel vände sig om och såg en massa mat framsatt på en disk. Han rusade fram och högg för sig. Vid första munbiten greps han lik som ett vilddjur, slukade maten.

Han förförde därmed under några minuter, och krogaren stod och såg på intresserad, tills han slutligen anmärkte:

"Vet ni, nu tror jag det är bäst ni slutar."

"Va?" sade Samuel och tog mera mat.

"Jag säger: sluta nu. För er egen skull. Jag ser nu, att ni talat sanning, och ett litet uppehåll skulle inte skada er."

Och Samuel vände sig om och såg en massa mat framsatt på en disk. Han rusade fram och högg för sig. Vid första munbiten greps han lik som ett vilddjur, slukade maten.

Han förförde därmed under några minuter, och krogaren stod och såg på intresserad, tills han slutligen anmärkte:

"Vet ni, nu tror jag det är bäst ni slutar."

"Va?" sade Samuel och tog mera mat.

"Jag säger: sluta nu. För er egen skull. Jag ser nu, att ni talat sanning, och ett litet uppehåll skulle inte skada er."

Och Samuel vände sig om och såg en massa mat framsatt på en disk. Han rusade fram och högg för sig. Vid första munbiten greps han lik som ett vilddjur, slukade maten.

Han förförde därmed under några minuter, och krogaren stod och såg på intresserad, tills han slutligen anmärkte:

"Vet ni, nu tror jag det är bäst ni slutar."

"Va?" sade Samuel och tog mera mat.

"Jag säger: sluta nu. För er egen skull. Jag ser nu, att ni talat sanning, och ett litet uppehåll skulle inte skada er."

Och Samuel vände sig om och såg en massa mat framsatt på en disk. Han rusade fram och högg för sig. Vid första munbiten greps han lik som ett vilddjur, slukade maten.

Han förförde därmed under några minuter, och krogaren stod och såg på intresserad, tills han slutligen anmärkte:

"Vet ni, nu tror jag det är bäst ni slutar."

"Va?" sade Samuel och tog mera mat.

"Jag säger: sluta nu. För er egen skull. Jag ser nu, att ni talat sanning, och ett litet uppehåll skulle inte skada er."

Och Samuel vände sig om och såg en massa mat framsatt på en disk. Han rusade fram och högg för sig. Vid första munbiten greps han lik som ett vilddjur, slukade maten.

Han förförde därmed under några minuter, och krogaren stod och såg på intresserad, tills han slutligen anmärkte:

"Vet ni, nu tror jag det är bäst ni slutar."

"Va?" sade Samuel och tog mera mat.

"Kör för det då! Ni blir då färdig att äta mera."

"Jag kommer ändå."

"Vill ni lyda ett råd af mig," sade värden, "så lämna ni den här staden. Lockmanville är en otäck plats att söka arbete på."

Samuel ryckte till.

"Lockmanville!" utbrast han och kunde knäppt få fram ordet.

"Ja, Visste ni då inte, hvar ni befalla er?"

"Nej, det gjorde jag inte," sade värden. "Lockmanville! Platsen för det stora glasbruket!"

"Det står här."

"Och där gamle Henry Lockman bodde?"

"Hvad är det med det?"

"Ingenting," sade Samuel, "bara det, att jag minnats i alla sina pengar."

"Åh tusan!" sade värden.

"Kanske, om jag talade om det för dem," sade Samuel, "att de skulle ge mig något arbete här."

"Kanske det — hela felet är bara, att glasbruket är stängt."

"Stängt?" utbrast Samuel och tillade: "I anledning af hans död?"

"Nej, det är stängt under sommaren. Men i år stängde man redan i mars. Det var dåliga tider."

"Äh," sade Samuel.

"Därför går här i Lockmanville en massa folk och söker arbete," fortfor värden. "Äfven åttiofem andra fabriker i städerna — bomullsfabriken går bara med half arbetstid."

"Jag fortsätter."

"Gubben Lockman brukade säga, att det fanns alldeles för många glasbruk," tillade värden. "Och så gick åsarna till den här köpte och anlade ennu fler. Då kan ni förstå, hur det är ställt."

Det blef tyst en stund.

"Jag kommer igen i morgon blott," sade slutligen Samuel nedslagen.

"Det är bra," svarade värden småleende — "om ni inte glömmet det." Då några kunder nu kommo in, tillade han: "Skyn der nu."

Och Samuel gick sin väg, så mycket villigare, som han märkt, att han hade tiden befunnit sig inne på en krog, en hemlighetsfull och syndig plats i hans tycke.

Han gick åter utifrån gatan. Ett flak, kallt regn hade börjat falla. Hvad skulle han göra?

Han kände sig varm efter den mycken goda maten. Men det tjänade ingenting till på att gå och bli våt. Han tittade in i portgångarna han gick förbi, och då han fick se en munk och, lade han sig ned där.

Då hordes ett utrop. En man kom in i portgångarna, kände på porten och vände sig därpå om för att gå igen. Samuel kom att röra sin ena fot.

"Halla!" sade mannen. "Hvad är ni för en?"

"Det är bara jag," sade Samuel.

"Och med er?" befallde den andre.

Han steg upp, och en hand högg honom i kragen.

"Hvem är ni?"

Han ryckte ut i ljuset, innan han hunnit svara.

"Ännu fler lödsvärare!" brummade rosten; och Samuel såg till sin förtvånad, att en polis hade hugit honom.

"Snälla konstapel, jag har inte gjort något ondt," sade Samuel.

"Följ med," sade konstapeln.

"Hvart då?" skrek han.

Men konstapeln drog honom med sig utan vidare. Då greps Samuel af vid förtvånad.

"Ni tänker väl aldrig häkta mig?" utropade han.

"Jo visst. Hvarför skulle jag inte det?"

"Men jag har ju inte gjort något ondt! Jag har inte för en lokal, han kommit in i. Men var snäll — äck, var snäll och ge mig någonting att äta."

"Hvad för slag!" stamade Samuel hönen.

"Äh!" sade den andre och pekade. "Kanske förstår ni nu."

Och Samuel vände sig om och såg en massa mat framsatt på en disk. Han rusade fram och högg för sig. Vid första munbiten greps han lik som ett vilddjur, slukade maten.

Han förförde därmed under några minuter, och krogaren stod och såg på intresserad, tills han slutligen anmärkte:

"Vet ni, nu tror jag det är bäst ni slutar."

"Va?" sade Samuel och tog mera mat.

"Jag säger: sluta nu. För er egen skull. Jag ser nu, att ni talat sanning, och ett litet uppehåll skulle inte skada er."

Och Samuel vände sig om och såg en massa mat framsatt på en disk. Han rusade fram och högg för sig. Vid första munbiten greps han lik som ett vilddjur, slukade maten.

Han förförde därmed under några minuter, och krogaren stod och såg på intresserad, tills han slutligen anmärkte:

"Vet ni, nu tror jag det är bäst ni slutar."

"Va?" sade Samuel och tog mera mat.

"Jag säger: sluta nu. För er egen skull. Jag ser nu, att ni talat sanning, och ett litet uppehåll skulle inte skada er."

Och Samuel vände sig om och såg en massa mat framsatt på en disk. Han rusade fram och högg för sig. Vid första munbiten greps han lik som ett vilddjur, slukade maten.

Han förförde därmed under några minuter, och krogaren stod och såg på intresserad, tills han slutligen anmärkte:

"Vet ni, nu tror jag det är bäst ni slutar."

"Va?" sade Samuel och tog mera mat.

"Jag säger: sluta nu. För er egen skull. Jag ser nu, att ni talat sanning, och ett litet uppehåll skulle inte skada er."

Och Samuel vände sig om och såg en massa mat framsatt på en disk. Han rusade fram och högg för sig. Vid första munbiten greps han lik som ett vilddjur, slukade maten.

Han förförde därmed under några minuter, och krogaren stod och såg på intresserad, tills han slutligen anmärkte:

"Vet ni, nu tror jag det är bäst ni slutar."

"Va?" sade Samuel och tog mera mat.

"Jag säger: sluta nu. För er egen skull. Jag ser nu, att ni talat sanning, och ett litet uppehåll skulle inte skada er."

Och Samuel vände sig om och såg en massa mat framsatt på en disk. Han rusade fram och högg för sig. Vid första munbiten greps han lik som ett vilddjur, slukade maten.

Han förförde därmed under några minuter, och krogaren stod och såg på intresserad, tills han slutligen anmärkte:

"Vet ni, nu tror jag det är bäst ni slutar."

"Va?" sade Samuel och tog mera mat.

"Jag säger: sluta nu. För er egen skull. Jag ser nu, att ni talat sanning, och ett litet uppehåll skulle inte skada er."

Och Samuel vände sig om och såg en massa mat framsatt på en disk. Han rusade fram och högg för sig. Vid första munbiten greps han lik som ett vilddjur, slukade maten.

Han förförde därmed under några minuter, och krogaren stod och såg på intresserad, tills han slutligen anmärkte:

hörde järndörren smällas igen efter sig.

Han var ensam och kunde fritt ge sin sorg luft i gråt och snyftningar.

Det var den värsta skam och fasa han kunnat tänka sig, att först vara tvungen att ligga och sedan kastas i fängelse. Han visste icke hvad man brukade göra med folk, som voro utan arbete och fingo svälta.

Där låg han och grät, tills han plötsligt för upp förskräckt. Han hade erfart skarpa, stickande känslor, som förmådde honom att klla sig ursinnligt. Till sist märkte han, att han låg på en madrass full af öfver.

Denna upptäckt kom honom att ta ett språng ändå till mitten af cellen. Den gjorde honom ursinnlig. Aldrig i hela sitt liv hade han varit utsatt för någonting liknande, ty i hans hem hade de rått den största smygighet och renlighet. Det var höjden af nedrigheten, att man skulle ta honom, hjälplös som han var, och stänga in honom i ett smutshål, där han blef upptäten af våghöjda och lösa.

På morgonen fick han kaffe och bröd och förförde efter ytterligare några timmars drojsmål inför polisdörren.

Det var ett stort, kallt rum med hvitvappade väggar. Där förekommo några få åhörare, ett par poliskonstaplar och några skrivare i ett särskild hus suto några fångar med sig och likligt min. En i sänder trädde de inför skranket midt för domaren; några ord munnades, och de befordrades vidare. Allt gick af gammal vana, som om det hade förtäglit på samma sätt i evighet. Domaren, som var till ären kommen och krährig, såg ut som en välmående affärsman i maskerad.

Turen kom till Samuel, och han stod inför skranket. Hans namn lästes upp, och anklagelsen lydde på lösdrivert.

"Äh," sade domaren mekaniskt.

"Hvad har ni att säga till er försvar?" Samuel drog tungt efter andan.

"Det är inte mitt fel, sir," började han.

"Your honour ska ni säga," hvarade poliskonstapeln, som stod vid hans armbåge.

"Your honour," sade Samuel, "jag förlorade alla mina pengar. Och jag har försökt att få arbete, your honour."

"Har ni några anhängare här i staden?"

"Nej, your honour."

"Jag längar här ni varit här?"

"Endast sedan i går, your honour."

"Hur kom ni hit?"

"Jag följde med ett godståg, your honour."

"Jag fortsätter," sade domaren. "Nåväl, ni har kommit till orätt plats. Vi har föresatt oss att göra slut på lödsväreri här i Lockmanville. En månad. Nästa månad."

Samuel kunde knappast andas.

"Your honour," började han.

"Nåväl, ni har kommit till orätt plats. Vi har föresatt oss att göra slut på lödsväreri här i Lockmanville. En månad. Nästa månad."

Samuel kunde knappast andas.

"Your honour," började han.

"Nåväl, ni har kommit till orätt plats. Vi har föresatt oss att göra slut på lödsväreri här i Lockmanville. En månad. Nästa månad."

Samuel kunde knappast andas.

"Your honour," började han.

"Nåväl, ni har kommit till orätt plats. Vi har föresatt oss att göra slut på lödsväreri här i Lockmanville. En månad. Nästa månad."

Samuel kunde knappast andas.

"Your honour," började han.

"Nåväl, ni har kommit till orätt plats. Vi har föresatt oss att göra slut på lödsväreri här i Lockmanville. En månad. Nästa månad."

Samuel kunde knappast andas.

"Your honour," började han.

"Nåväl, ni har kommit till orätt plats. Vi har föresatt oss att göra slut på lödsväreri här i Lockmanville. En månad. Nästa månad."